

[Per Hækkerup.]

dette høje ting at overføre indflydelsen og magten til de partier, der vil den jordfond til livs, som er det mest effektive middel mod jordspekulationen i Danmark.

Sigsgaard: Det er vel allerede nu efter hr. Per Hækkerups bemærkninger helt klart, at med den måde, man modtager den af mig foreslåede dagsorden på, viser man klart og tydeligt, at man stiler efter valget. Det er regeringen, der har valgt sin vej, og det er min opfattelse, at den har gjort det for længe siden. Den har stadig mulighed for at ændre sit valg, og som det fremgik af mine bemærkninger før, håber jeg, den vil ændre valget. Men vil regeringen have et folketingsvalg og dermed sætte opnåede resultater og muligheden for fremtidige resultater på spil, så tror jeg ikke, at det står i min eller andres magt at forhindre det.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg vil gerne gøre det helt klart, at regeringen ikke kan modtage hr. Sigsgaards dagsordensforslag. Hvad i alverden skulle vi med hr. Sigsgaards tillid, når man ikke har et folketing, der kan føre en positiv, beskæftigelsesfremmende politik? Den har vi ikke spor brug for.

Hanne Reintoft: Jeg skal ikke som hr. Aksel Larsen trætte folketinget med at læse op af al den indkomne post fra den sidste tid, men jeg vil dog lige til tingets og hr. Aksel Larsens orientering — hr. Thomas Nielsen in mente — citere et telegram, jeg lige har fået fra Murersvendenes Fagforening.

Der står:

„Gode kammerat. Vi takker dig for din indsats til forsvar for arbejdnernes rettigheder.“

Forslaget om at suspendere en dyrtidsportion er et indgreb i den overenskomst, der i april 1966 blev indgået, en overenskomst, der blev vedtaget uden særlig begejstring og med mange nej-stemmer, nej-stemmer, hvoraf der sikkert ville have været flere, hvis man havde vidst, at overenskomsten blev yderligere forringet, oven i købet på socialdemokratiets foranledning.

Mange gik vel netop ind for mæglingsforslaget, fordi de regnede med, at S og SF

ville løse en del af arbejderbefolkningens mange problemer. Man håbede på beskæftigelsesfremmende politik, lavrentepolitik, begrænsning af de nytteløse militæruddgifter, som vi slet ikke har råd til, og man håbede vel også at få plan i investeringerne, så pengene kunne ledes hen i den konkurrencedygtige industri. I dag er pristallet steget voldsomt, uden at devalueringen endnu har nået at gøre sin virkning. Vækker det ikke til eftertanke i sidste øjeblik? Det er mig ufatteligt, at socialdemokratiet uden den fornødne parlamentariske dækning vil fremsætte et så traditionelt og borgerligt forslag for at hjælpe på den økonomiske situation.

Hr. Per Hækkerup har ikke ret. Der er fra SFs side fremsat alternativer, der på bedre måde og uden at ramme lønmodtagerne så hårdt kunne løse problemerne. Det ved hr. Per Hækkerup udmærket, ligesom offentligheden ved det. Hr. Per Hækkerup kalder os den teoretiske fløj. Ja, bag vort alternativ var fornuftige økonomiske teorier, og jeg kan ikke se, at det ville have været en ulykke, om der også havde været det bag det foreliggende lovforslag.

Nogle siger, at vi i SF sætter arbejderflertallet på spil. Denne påstand er urigtig. Når man kender hr. Per Hækkerups utallige udtalelser om, at han og socialdemokratiet ikke ville rokke sig en tøddel, så må ansvaret placeres dér.

Lad mig benytte lejligheden til at sige, at det er nye signaler, vi hører. Da det før valget den 22. november 1966 drejede sig om at forsvare boligforliget og andre arbejderfjendske love, skete det altid med den motivering, at man ikke havde flertal og derfor måtte tage hensyn til de borgerlige stemmer her i salen; derfor indgik man dårlige kompromiser. Men nu, hvor socialdemokratiet kan samarbejde med SF, vil det overhovedet ikke tage hensyn til samarbejdspartneren. Det vil ikke rokke sig en tøddel, ikke vige en tomme. Socialdemokratiet har aldrig budt en borgerlig samarbejdspartner det, det i dag har budt et andet arbejderparti.

Det er ligeledes med en ubehagelig fornemmelse, man i dag må høre de borgerlige partiers ordførere tale med varme stemmer om, at de sandelig finder det urimeligt at fratage arbejderne en dyrtidsportion. Der er